לא שאדם רשאי להמיר. ריצ"ג למתני' הכל ממירין לאחד המנכים ואחד הנכים ומפרש וחוזל דהאי הכל ממירין לא שהאדם רשאי להמיר אלא יש כאן כח לתפוס במתורה בדיעבד: **ופופג לא מהרנעים.** משום לא יחליפנו (ויקרא כז) והא הכא דלדיבור בעלמא הוא ולקי. גלמא

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

עקימת שפתים שאדם מגיד בשפתיו מעשה הוא: **ר' יהודה היא.** בכמה דוכתי מייתינן לה (מכות דף ד:) לא תותירו ממנו והנותר ממנו עד בקר[כ] בא הכתוב ליתן עצה אחר לא תעשה לומר שאין לוקין עליו[מ] שניתק לעשה הוא. טעמא דבא הכתוב הא לאו הכי לקי משום ולא ג' לתין בו מעשה: **נאתוויי יורש.** שאם המיר בקרקעו אביו לאחר מיתת אביו מומר: **יורש אינו ממיר.** ואם המיר אינו מומר וטעמא מפרש בתמורה בריש פ"ק (דף ג.): **ג' קנין לחמור.** כך שיעור מכמים מלילתו: ס"ג **והא אין לוקה ומה אין לוקה ומשלם.** דהוו להו שתי רשעיות וכתיב (דברים כה) כדי רשעתו: **ר"מ היא.** בפ"ק מכות (דף ד.) מעידין אנו על אלו פלוני שחייב לחבירו מאתים זוז לוקין ומשלמין שם ממלוא זוממין: **רבא אמר אתא ואסהד פורה אפילו בא על אמו.** ואתן לה עלה בתתן אתן הוא ואסור לקרובן לתתן שתמת כתיב (דברים כג) ל"ש אמו ול"ש פנויה. ואע"ג דלר' תנעה ליה בדיעבד קתן תן לי אתני לא מחייבינן ליה להא קס ליה בדרבה מייתי כי יהביה ניהלה אתן אתן הוא אלמא אפילו במקום מיתה ממי רמו משלומין עליה אלא שאין כח לעשות בשתים אלו לוקין ומשלמין שם ממלוא זוממין: **רבא אמר אבא הני מילי בעו מינאי דבי רב פפא בר אבא ופשטי להו לאיסורא חדא בהלכתא וחדא דלאו בהלכתא בעו מינאי מהו ללוש את העיסה בחלב ופשטי להו לאיסורא בהלכתא דתניא[ס] אין לשין את העיסה בחלב ואם לש כל הפת כולה אסורה מפני הרגל עבירה כיוצא בו[ע] אין טשין את התנור באליה ואם טש כל הפת כולה אסורה עד שיסיק את התנור ואידך בעו מינאי מהו להכניס מין ושאינו מינו לדיר ופשטי להו לאיסורא דלאו בהלכתא[פ] דאמר שמואל[צ] ובמנאפים עד שיראו כדרך המנאפים[ק] ובכלאים עד שיכנים כמכחול בשפופרת מתיב רב אחדבוי בר אמי[ר] אילו נאמר בהמתך לא תרביע הייתי אומר לא יאחוז אדם הבהמה בשעה שעולה עליה זכר ת"ל כלאים לאו מכלל דכלאים אחזיה נמי לא מאי אחזיה הכנסה ואמאי קרי לה אחזיה לישנא מעליא[ש] אמר רב יהודה מין במינו מותר להכנים כמכחול בשפופרת ואפילו משום פריצותא ליכא מ"ט בעבידתיה טריד מתיב רב אחדבוי בר אמי אילו

לא שאדם רשאי להמיר אלא[א] שאם המיר מומר וסופג את הארבעים א"ל הא מני ר' יהודה היא דאמר[ב] לאו שאין בו מעשה לוקין עליו ומי מצית מוקמת לה כר' יהודה והא קתני רישא[ג] הכל ממירין אחד האנשים ואחד הנשים והוינן בה הכל לאתויי מאי[ד] לאתויי יורש ודלא כר' יהודה דאי כר"י האמר יורש אינו ממיר יורש אינו סומך האי תנא סבר לה כוותיה בחדא ופליג עליה בחדא ת"ר[ה] החוסם את הפרה ודש בה לוקה ומשלם ד' קבין לפרה וג' קבין לחמור[ו] והא אינו לוקה ומת[ז] ואינו לוקה ומשלם אמר אביי הא מני ר"מ היא דאמר[ח] לוקה ומשלם[ט] רבא אמר[י] אתנן אסרה תורה[יא] ואפילו בא על אמו רב פפא אמר[יב] משעת משיכה איחייב לה במזונותיה ומילקא לא לקי עד שעת חסימה אמר רב פפא הני מילי בעו מינאי דבי רב פפא בר אבא ופשטי להו לאיסורא חדא בהלכתא וחדא דלאו בהלכתא בעו מינאי מהו ללוש את העיסה בחלב ופשטי להו לאיסורא בהלכתא דתניא[יג] אין לשין את העיסה בחלב ואם לש כל הפת כולה אסורה מפני הרגל עבירה כיוצא בו[יד] אין טשין את התנור באליה ואם טש כל הפת כולה אסורה עד שיסיק את התנור ואידך בעו מינאי מהו להכניס מין לדיר ושאינו מינו לדיר ופשטי להו לאיסורא דלאו בהלכתא[טו] דאמר שמואל[טז] ובמנאפים עד שיראו כדרך המנאפים[יז] ובכלאים עד שיכנים כמכחול בשפופרת מתיב רב אחדבוי בר אמי[יח] אילו נאמר בהמתך לא תרביע הייתי אומר לא יאחוז אדם הבהמה בשעה שעולה עליה זכר ת"ל כלאים לאו מכלל דכלאים אחזיה נמי לא מאי אחזיה הכנסה ואמאי קרי לה אחזיה לישנא מעליא[יט] אמר רב יהודה מין במינו מותר להכנים כמכחול בשפופרת ואפילו משום פריצותא ליכא מ"ט בעבידתיה טריד מתיב רב אחדבוי בר אמי אילו

יהודה קאמר אמאי לא מייתי להתראת ספק אמה בתראה כדלייך רבי יוחנן אלא קאמר התם לסבר לה כאידך דרבי יהודה לחמר לא אמה בתראה אלא ולקי אלא דאמר רבי יוחנן משמע דסבר כרבי יהודה והא דקאמר בסמוך הא מני ר' יהודה היא ס"ק ר' יהודה היא וסבירא ליה כוותיה:

הא מני ר"מ היא דאמר לוקה ומשלם. ותימה אלא מעתה לא שמעינן ליה לר"מ אלא בפ"ק דמכות (דף ד. ושם ד"ה לוקין) גבי עדים זוממין והתם יליף ליה ר"מ ממועיז שם רע לוקה ומשלם ופריך מה למועיז שם רע שכן קנס ומשני סבר לה כרבי עקיבא דאמר עדים זוממין קנסא היא ס"ל הכא דהוה ממונא מגלן דלוקה ומשלם ור"ל דהא דלגבן אין לוקה ומשלם היינו מכדי רשעתו לכתיב גבי עדים זוממין דלרשעין מיהא משום רשעה אחת מחייבו ואי אתה מחייבו משום שתי רשעיות אבל ר"מ דסבר לעדים זוממין קנסא הוא ליף ממועיז שם רע לוקין ומשלמין ס"ל תו ליכא לדייקי לאוקמי כדי רשעתו אלא בחיתה ומלקות ומהיכא ניף ליה ללוקה ומשלם ולא"ק דאבל דוכתא אית ליה לר"מ לוקה ומשלם ור"ת והא אמאי רשעתו במלקות וממון כגון דאמאי דמסהדי עדות שקר קרעו שירלין של שוס אלא להני מתלומים אינם קנס וליכא למיף ממועיז שם רע ור"ל דלית ליה לאוקמי קרא דוחי אתה מחייבו משום ב' רשעיות אלא דאמאי משום דאמאי עדות שקר ולהכי לא מתוקמא בממון ומלקות דאמאי רשעיות ממונא עדות שקר לוקה ומשלם ולהכי לא מתוקמא אלא במיתה ומלקות:

בבא לצאת ידי שמים. ות"ת למאי' בפרק בן סורר ומורה (סנהדרין דף עב. ושם ע"ש) רבא מיגניבו ליה דינאי ממתניתא דלהדיניהו ניהליה ולא קבלינהו אמר רוחיה ונפק מפומיה לרב דאמר הכא בממתניתא ונטל כליס ויצא פטור דבדמים קנינהו ואמאי לא קבלה והא מייתין לעיל שמים וי"ל דהיכא דמפקיה ברשות עצמו אבל הכא דמפקיה ברשות בעלים לא מהני לעיל שמים ולא מהני לעיל קנין ולא מהני לעיל קנין ושמים דהא מייתין לעיל שמים וי"ל דהיכא דמפקיה ברשות עצמו אבל הכא דמפקיה ברשות בעלים לא מהני לעיל שמים